

Declaracions, silencis, parany i talls de Marchena

written by Lluís Busquets | 26 de març de 2019

El matí del dilluns 24 se la jugaven els dos **Jordis**. Els guàrdies civils, d'acord amb la Fiscalia, havien de presentar la massa (no la gent, el poble) com l'arma de rebel·lió, vist que les armes dels disset mil mossos d'esquadra, després de la declaració de **Trapero** i la cúpula del cos, és palès que no havien de servir pas per a imposar cap declaració d'independència.

□El primer a declarar fou el capità de la GC TIP **C57393S**, que dugué l'operatiu judicial el 20-IX-17 dels escorcolls a la Conselleria d'Economia quan era tinent. Era conscient que el que diria (ho ha repetit **Marchena**) aniria a missa i no el que havia declarat als atestats anteriors. A quarts de 10 d'aquell dia ja hi havia una multitud concentrada, que proferia crits i, per això, **Josep Maria Jové**, **Natàlia Garriga** i **Mercedes Martínez** no van poder presenciar els escorcolls als seus despatxos a Economia (resultà ser ell qui manà de no anar-hi perquè allò era "una puta bogeria"). Segons ell era evident que la gent tallava Gran Via i no va tenir col·laboració de la intendent **Laplana** dels ME, que se subordinava a la voluntat de **Jordi Sànchez**, com si aquest dirigís la concentració (s'hi reuniren de forma "esperpèntica"!). A quarts d'onze ja hi havia gent damunt dels vehicles de la GC i el passadís que volia fer l'AN no els semblava segur. Quan **Junqueras** i **Forcadell** es van dirigir a la massa s'adonà que parlava, cert, però no de què els deia: podien parlar del temps! Al vespre, quan els oferiren sortir per un passadís fer per gent de l'ANC unes agents dels ME els van dir hiperbòlicament que si sortien amb les capses amb les proves confiscades "els matarien" (també digué que "els haurien trinxat", mots, tots, posats al seu lloc). Trobà que la "massa" va estar a punt de tirar la porta de la Conselleria a terra amb una "allau" humana (però,

resulta que digué que això havia passat a quarts de tres de la matinada, quan no quedava ni un centenar de persones davant la conselleria i no hi ha imatges que ho testifiquin). Van sortir a les 4 de la matinada quan podrien haver sortit a les 10. En les diligències per malversació, en què també participa, recordà un cop més l'acord de govern "solidari" del 6-IX-17. Tornà a fer sortir Unipost, **David Palanques** (a qui li atribueix un document de presidents i vocals de mesa per al dia 1-0), **L. Salvadó**, amb 170 mesures per conformar la República Catalana, Diplocat (**Royo** depenia de **Romeva**, que cercava suports a Mèxic). Malgrat els atacs que va patir la GC els mesos de setembre i octubre, reconegué que, després del 155, els ME van fer "molt bona feina". A preguntes de l'advocacia de l'Estat no s'adonà que **Laplana** demanés a **Sánchez** que desconvocés la concentració, com va fer. Davant de l'advocat de Vox, digué que **Laplana** acatava les decisions de **Sánchez**, però no va escoltar cap amenaça de mort. Enfront dels advocats tampoc no sabia que **Cuixart** i **Sánchez** havien desconvocat la concentració des de dalt de l'escenari abans de fer-ho damunt dels jeeps per segona vegada. No va veure **Lluís Llach** amb **Mireia Boya**. El president **Marchena**, quan a preguntes dels advocats (**Marina Roig** va fer un interrogatori de nota) s'embarbussava o no recordava res, li va haver de cridar l'atenció recordant-li que estava sota jurament. Aleshores el fiscal **Zaragoza** es mossegava les ungles. Semblava adonar-se que el testimoni renuent havia quedat desactivat. Ara, quan **Van der Eynde** preguntà sobre **Baena** i el seu compte de twitter "Tàcito", **Marchena** el tallà *ipso facto* de manera que se li va anar veient el llautó del peu que calça. I això tornà a passar a la tarda, quan el tinent coronel (TIP **B35974S**), responsable de l'operatiu de seguretat a la Conselleria, segons el qual, els dos guàrdies civils que anaven fent torns davant de la porta d'Economia no van parar de rebre amenaces, insults, humiliacions i ampolles, cosa que no havia pas declarat el 16-X a l'Audiència espanyola. **Pina**, l'advocat, volia saber per què se n'havia oblidat aleshores i ho recordava ara. Però **Marchena**, un cop més, va fer de les seves i no ho va

permetre.□

Un testimoni citat en un judici ha de dir la veritat. Ara, què passa si es troba acusat o investigat en un altre judici? Davant de la figura del “testimoni acusat” cal recórrer a la jurisprudència perquè la llei no regula res. Per això no es aconsellable separar en diferents procediments l'enjudiciament d'uns mateixos fets. En el cas del procés, el principi es va trencar i tenim que el jutjat 13 de Barcelona, l'Audiència Nacional, el TSJC i el TS amb causes obertes pels mateixos delictes. Això va fer que el Tribunal, a petició de les defenses, establís que les declaracions policials i judicials fetes en aquestes causes només servirien com a prova si els seus autors declaraven també davant del TS. En acollir-se al dret a no declarar (com han fet **N. Llorach**, presidenta de la CCMA, els màxims responsables d'Unipost o Buzoneo Directo, gent del CTTI, **Josep M. Jové**, **Carles Viver**, **A. Molons**, **S. Vidal...**) els acusadors no poden preguntar als testimonis acusats què van dir davant de la GC, **Lamela** o **Llarena**. La Fiscalia ha caigut en el seu propi parany i és víctima de la pròpia trampa. Quin valor té la famosa agenda Moleskine, la de l'organització per a la rebel·lió, si no es pot interrogar **Jové**? I les factures de les empreses de missatgeria sense els testimonis dels seus responsables? I les de TV3 si no es pot interrogar **Llorach**? De moment la conspiració no apareix i la malversació, si ho fa, és amb sordina.

□El tinent coronel de la tarda, doncs, justificà el fet de tenir armes i carregadors als vehicles perquè l'alerta terrorista era 4. Per a ell, tampoc **Laplana** col·laborà, ja que quan al migdia va saber que els vehicles havien estat assaltats (es llança un con de dins els jeeps), li demanà agents de la Brigada Mòbil. Els agents es van sentir fustigats amb crits de “No sortireu!” **Sánchez**, que semblava manar, es veia en cor de fer un passadís per on passessin els detinguts, però no per on passessin vehicles: adduïa que la gent no ho permetria. Un agent de mediació dels ME els va comprar

entrepans per dinar, això sí. Ara, a la nit, l'home volia sortir per on havia entrat i no per les terrasses. Quan va veure els **Jordis** damunt dels vehicles (abans ja havia pregat diverses vegades a **Sánchez** que digués a la gent que marxés), no els havia donat cap permís, però li era igual: ja estaven destrossats. Els advocats van aconseguir fer-li dir que cap agent havia resultat ferit, que els primers a pujar als jeeps foren periodistes, que ell va trencar els vidres d'un cotxe per saber què els havien robat i que, en una concentració de deu mil persones, no es pot fer cap mena de passadís.

□Necessiten la violència, perquè el sol fet que la comitiva judicial veiés, percebés, tingués la sensació que no podria sortir d'allà necessita l'ús de la força coordinada, planificada i executada multitudinàriament, si ha de prendre la forma d'algun delictes. És això el que es dirimeix. Només que es fa amb la conxorxa de Fiscalia i agents amb el vist i plau de **Marchena**. El qual, tot sigui dit, posats a canviar de criteri, ha canviat el protocol de la sala de visites. Fins ara, quan hi havia una pausa, sortien primer els acusats, de manera que podien saludar els familiars i amics que havien vingut a veure'ls i que els esperaven en el cordó de seguretat que els separa del públic. Eren dos o tres minuts en què aprofitaven per a una encaixada de mans, una abraçada breu i un intercanvi de quatre paraules. Des del dilluns 24 ja no fou així. Els darrers en desfilar serien els presos; primer se'n va de la sala el públic i s'eviten així aquests pocs minuts de contacte, el qual queda restringit a cinc o deu minuts durant la pausa de l'hora de dinar, quan el tribunal permet als familiars de passar, de quatre en quatre, a trobar-se amb dos dels presos en la sala on dinen habitualment.